

ПИСМО ДО КОНФЕРЕНЦИЯТА В ПАМЕТ НА ПРОФЕСОР ГЕОРГИ МИХАЙЛОВ

Веселин Бешевлиев

Уважаемо събрание,

Най-напред искам да бъда извинен, че не съм в състояние да присъствувам физически на тази сесия в памет на моя ученик, колега и приятел – професор Георги Михайлов. Причини за това са недоброто ми здравословно състояние и, най-вече, напредналата ми възраст. Какво да се прави – *tempus fugit!*

В спомените ми професор Михайлов винаги е заемал мястото на човек, отдал се всецяло на науката. Така, още като мой студент, той бързо изпъкна сред останалите си колеги, не само с големия си интерес към класическата филология, но и с изследователското си усърдие. Още тогава, през четвъртата година на своето следване, приятно ме изненада с една своя студентска работа, посветена на вида и характера на гръцкия език, употребяван при каменните надписи, открити в България. Тази негова работа впоследствие беше многократно допълвана, обработвана и усъвършенствувана, за да прерасне в корпус на тези стари гръцки надписи. Както е известно, днес това е един не само важен, но и високо ценен труд не само в българската, а и в световната епиграфска наука.

Навремето често имаше обичай преподавателите да канят своите студенти в някое кафене или ресторант извън стените на „Алма матер“, където, разбира се, плащаше професорът. При тези срещи контактите между преподаватели и студенти ставаха много непринудени. Тук открито се дискутираха различни въпроси и то особено тези, свързани със специалността. В тях Георги Михайлов вземаше живо участие, като беше много духовит и забавен, при това широките му познания често го правеха и център на всеобщо внимание.

Впоследствие бях особено доволен, когато Михайлов успя да заеме асистентско място при мен. Така имах вече до себе си един човек не само изпълнителен, но и притежаващ много знания и идеи, и с когото на равна нога обсъждахме едни или други научни проблеми. Отличната специализирана подготовка и ерудиция на Георги Михайлов привличаха студентите и той им служеше за пример.

Споменатият по-горе корпус, както посочих – плод на многогодишни и задълбочени проучвания, заслужено му донесе широко признание и известност, преди всичко сред епиграфите. Една висока оценка на тази му дейност беше фактът, че той беше избран за пръв председател на Международната организация на епиграфите и стана член на Английското кралско научно дружество и Френската академия на науките. За съжаление, поради „класово-партийния подход“ на управлението на Българската академия на науките през време на тоталитарната система, Георги Михайлов „не заслужи“ да стане неин член.

Разбира се, за професор Георги Михайлов – като личност и учен, и за приносите му в епиграфската наука ще има много да се говори и пише. Той ни напусна, уви, в разцвета на творческата си зрялост и смъртта му остави една съществена празнина в тази област.

Вечна му памет!

Fama semper vivat!

проф. Веселин Бешевлиев
(Продиктувано на 26 март 1992 г.)